

No hi ha condemna per a aquells en Crist

L'evangeli és contrari a la "llei", de la mateixa manera que, respectivament, la "novetat de la ment" disputa la "vellesa de la lletra", o la "predicació de la fe" s'oposa a les "obres de la llei" o a "l'esperit". al contrari de la 'carn'.

No hi ha condemna per a aquells en Crist

Introducció

Abans de continuar l'anàlisi del capítol 8, de l'Epístola als romans, compareu aquests dos versos:

"Però ara estem lliures de la llei, perquè morim per allò que vam ser retinguts, per servir per novetat de la ment, no per la vellesa de la lletra" (Romanes 7: 6);

"Agraeixo Déu mitjançant Jesucrist, el nostre Senyor. Per tant, jo mateix, entenent, serveixo la llei de Déu, però amb la carn la llei del pecat " (Romans 7:25).

Quina és la raó de l'apòstol Pau per donar gràcies a Déu mitjançant Crist Jesús? Estava lliure de la llei (ara som lliures de la llei) ja que havia mort per allò que es retenia: la llei.

Quin és l'objectiu de l'apòstol Pau haver mort per allò que es va retenir? La resposta és clara: per servir a Déu per novetat de l'esperit (evangeli), cosa que era impossible a través de la vellesa de la lletra (llei).

L'apòstol Pau va declarar categòricament que els cristians ara estaven lliures de la llei, ja que havien mort per ella, i conclou que la llibertat assolida com a resultat de la mort a la llei té un únic propòsit: servir a Déu amb un nou esperit, ja que que mitjançant la llei de Moisès era impossible servir a Déu (Romans 8,7).

Els dos versos presenten contrapunts: la "novetat de l'esperit" s'oposa a la "vellesa de la lletra", de la mateixa manera que el "enteniment" s'oposa a la "carn". L'oposició "evangeli" versus "lleï" és clara, però l'oposició "entendre" versus "carn" és molt subtil, provocant un error en la proposta paulina.

El terme grec traduït "enteniment" és νοῦς [1] (nous), probablement derivat de l'arrel del verb γινωσκω (ginosko). En establir el contrapunt "enteniment" versus "carn", ens veiem obligats a considerar el que va dir l'apòstol Pau després, que els jueus servien Déu sense entendre (romans 10.2), perquè la llei, els salms i els profetes eren emfàtic:

"Perquè són una manca de consell i no hi ha enteniment en ells." (Deuteronom 32:28);

"Per tant, el meu poble serà capturat per falta d'enteniment; i els seus nobles passaran la fam, i la seva multitud haurà de tenir set " (Isaïes 5:13);

"Déu va mirar des del cel els fills dels homes, per veure si hi havia alguna cosa que tingués comprensió i va buscar Déu. Tots s'han desviat, i s'esdevenen junts. ningú no fa bé, no, ni tan sols un. No saben els que treballen les iniquitats, que mengen el meu poble com si mengen pa? Ells no van cridar a Déu. " (Salm 53: 2-4);

"La por del Senyor és l'inici de la saviesa; entenen bé tots els que fan els seus manaments; el seu elogi perdura per sempre " (Salm 111: 10).

L'apòstol Pau dóna gràcies a Déu al verset 25 perquè va morir per la llei i ara era lliure. Què vol dir servir per "novetat de la ment"?

"Llibertat per servir la voluntat (llei [2]) de Déu amb comprensió, ja que amb la carn només es pot servir la llei del pecat. Perquè aquest és el pacte que jo faré després d'aquells dies amb la casa d'Israel, diu el Senyor. Posaré les meves lleis en la seva comprensió i les escriuré en el seu cor; I seré el seu Déu, i ells seran el meu poble " (Hebreus 8:10).

En ambdós versos, l'apòstol Pau utilitza el verb "servir" i suprimeix el mateix verb a la part final del vers:

"... que puguem servir en novetat de la ment i no (servir) en la vellesa de la carta" (Romanes 7: 6);

"... amb comprensió serveixo la llei de Déu, però amb la carn (jo serveixo) la llei del pecat" (Romanes 7:25).

Mitjançant aquesta anàlisi és fàcil diagnosticar que, per error, és a dir, sense considerar un possible ús de certs recursos literaris, com ara figures d'estil, acaben sorgint nombrosos errors d'interpretació.

Un exemple clar de recursos rellevants d'escriptura es troba en els versos acabats de comparar, on tenim una de les figures d'idioma (Brasil), o figures d'estil / figures retòriques (Portugal).

"Figura del Llenguatge són estratègies literàries que l'escriptor pot aplicar en el text per aconseguir un efecte determinat en la interpretació. Són formes d'expressió més localitzades en comparació amb les funcions del llenguatge, que són característiques globals del text. Poden relacionar-se amb aspectes semàntics, fonològics o sintàctics de les paraules afectades. " Viquipèdia.

Quin recurs va utilitzar l'apòstol Pau en els versets anteriors? Utilitza una figura d'estil anomenada el·lipse, que és:

“El·lipse és la supressió d'una paraula fàcil d'entendre. És l'omissió intencionada d'un terme fàcilment identificable pel context o els elements gramaticals presents a l'oració. Aquesta ommissió fa que el text sigui concis i elegant.” Viquipèdia.

No considerar els principis elementals d'interpretació de text distorsiona la idea que l'escriptor busca transmetre, provocant errors doctrinals.

Si no es consideren elements rellevants per a la semàntica, és pernicios, es diria que hom deixa de banda elements rellevants per a la retòrica (l'art del bon discurs), ja que l'apòstol Pau era un home de la cultura de l'època.

Analitzant l'exposició de l'apòstol Pau, està clar que busca que el seu interlocutor, mitjançant el seu propi raonament, es pugui convèncer que l'enviador és correcte.

La retòrica com a tècnica d'exposició no pretén distingir el que és veritable o correcte, sinó fer que el destinatari del missatge arribi a la conclusió que la idea implícita en el discurs representa el que és veritable o correcte.

A això s'hi afegixen diversos problemes rellevants per a la comprensió dels traductors a l'hora de vessar els textos sagrats, ja que els textos bíblics transcrits de l'original no tenien signes de puntuació, regles que es van introduir tard.

Tot i que analitzem els textos bíblics mitjançant els capítols i les referències de versets, no hem d'oblidar que aquestes divisions no van ser realitzades pels escriptors de la Bíblia.

Aquestes divisions es van introduir milers d'anys després de la redacció dels llibres originals per facilitar la ubicació

dels passatges i especificar, per tant, no s'han de tenir en compte a l'hora de llegir i interpretar el text.

La divisió de la Bíblia en capítols va ser introduïda pel professor universitari parisenc Stephen Langton el 1227. La divisió de la Bíblia en versos va ser introduïda el 1551 per l'impressor parisenc Robert Stephanus. (Les divisions tenien com a objectiu facilitar la consulta i les citacions bíbliques.)

Sense condemna

“Per tant, ara no hi ha cap condemna a aquells que es troben en Crist Jesús, que no caminen després de la carn, sinó després de l'Esperit.” (Romanos 8: 1).

Aquest verset recolza els arguments que l'apòstol Pau va presentar als capítols anteriors. Podem entendre l'estructura de la carta adreçada als cristians a Roma.

Aquest verset introdueix una conclusió, per mitjà de la conjunció final, “per tant”, basada en el que l'apòstol Pau va expressar anteriorment.

“per tant – conjunció concloent equivalent a per tant, per tant, per tant, per conseqüència”.

“L'ús de la conjunció ‘per tant’ ha d'introduir una conclusió basada en el que s'ha dit abans -oració o text precedent-, per tant és un error iniciar un període, una intervenció o una resposta amb aquesta conjunció.”

Per comprendre l'estructura de la lletra, cal aprofitar l'adverbi del temps (ara) que l'apòstol dels gentils introdueix poc després de la conjunció final, “per tant”: “Per tant, ara ...” (Romans 8: 1)

L'apòstol Pau va demostrar que tots els homes estaven sota pecat. (Romanes 3: 1-20) i van descriure la justícia de Déu donada per l'evangeli (fe) a tots els que creuen (sense distinció), i van utilitzar l'adverbi del temps "ara" "Però ara la justícia de Déu s'ha manifestat sense la llei ... " (Romans 3:21)

L'apòstol dels gentils demostra als seus lectors que la gràcia de Déu es manifesta a tots els que creuen sense cap distinció i assenjala a l'adverbi del temps "ara" que la justícia de Déu és efectiva en el temps present.

El creient es troba ara mateix, en el moment actual.

És una condició pròpia per a aquells que han cregut en Crist, i no un regal que només s'ha de donar en el futur (Romans 3:26).

Per què la justícia de Déu és ara i se la dóna a tots sense distinció?

En primer lloc, perquè tots han pecat i han estat per davant de la glòria de Déu (Romans 3:23)

Observeu que Pau presenta primer la gràcia de Déu (Romanos 3:21), i després fa referència a la condició d'humanitat sense Crist (Romanes 3:23).

A partir de la informació donada als versets 21-27 del capítol 3 de la carta als romans, l'apòstol Pau conclou que tots els homes es justifiquen mitjançant l'evangeli de Crist. "Per tant, arribem a la conclusió que un home es justifica per la fe sense els actes de la llei". (Romans 3:28).

□□La conclusió que l'apòstol Pau fa al versicle 2 del capítol 3 fa que presenti la persona d'Abraham com a exemple d'un gentil arribat per la gràcia de Déu mitjançant la fe molt abans que es donés la llei (romans 4.10).

Després d'haver presentat Abraham com a prova completa de que

la gràcia de Déu també arriba als gentils, l'apòstol Pau continua demostrant que la llei no va ser la causa de la felicitat aconseguida pel seu pare Abraham, sinó de la promesa (Romans 4:13)

Després de demostrar que la circumcisió i la llei no són motius de justificació en Déu, l'apòstol Pau presenta una nova conclusió, que recull l'argument presentat al capítol 3, vers 21: **"Per tant, per ser justificats per la fe, tenim la pau amb Déu mitjançant el nostre Senyor Jesucrist "** (Romans 5,1).

L'apòstol Pau ja havia anunciat que la justícia de Déu es manifestava sense la llei, segons el testimoni de la llei i dels profetes (Romans 3:21, i conclou que la justificació per la fe estableix la pau amb Déu).

Després d'haver demostrat que els cristians aconseguen la pau amb Déu, ja que es va reconciliar amb Déu mitjançant la mort del seu Fill (romans 5:10), l'apòstol Pau continua per demostrar com es va produir la destitució de la humanitat per la glòria de Déu (Romans 5:12). -20); aclareix que és impossible que els morts puguin pecar viure en pecat (Romans 6: 2); que els cristians estiguin alliberats de la llei (Romans 7: 7); presenta la naturalesa de la llei (Romans 7:12), i la impossibilitat de l'home carnal (Romans 7:14).

El pas de la carta de Pau als romans entre els capítols sis i set demostra com la justificació es dona per la fe, la qual cosa porta a la següent conclusió: tenim pau amb Déu (Romanes 5.1), perquè hem estat justificats per la seva gràcia (Romans 3:24).), i ara no hi ha cap condemna als que caminen després de Déu (Romans 8: 1).

La salvació en Crist és per al "ara" (temps present) i no per al futur. Avui és el dia de la salvació. Avui és el dia més acceptable (2 Corintis 6: 2). L'home es salva avui (present) de la condemna dictada a Eden (passat), i així es justifica avui, ara.

L'apòstol Pau destaca que NO hi ha cap condemna als que estan en Crist Jesús.

Per què va escriure que no hi havia condemna?

No seria correcte: no hi ha cap condemna als que estan en Crist Jesús?

Si l'apòstol dels gentils diu que no hi ha condemna, és perquè més d'una condemna era possible.

Quantes condemnes hi ha?

La Bíblia ens presenta dues condemnes:

a) la condemna a Adam, que va tenir lloc a Eden (passat), on tots els homes es van convertir en pecadors, apartats (morts) de Déu (Romans 5:18);

b) la condemna que serà dictada a la Gran Cort del Tron Blanc (futur), respecte a les obres (Apocalipsi 20:12).

Quan l'apòstol Pau va dir: no hi ha cap condemna als que estan en Crist, va fer al·lusió a la separació de l'home i la glòria de Déu, sense deixar de banda els efectes de les obres reprovables de la humanitat sense Crist.

Tots els que estan en Crist, a més d'estar lliures de condemna a mort per culpa d'un delicte d'Adam, no compareixeran davant del Gran Tribunal del Tron Blanc, sinó que compareixeran davant del Tribunal de Crist per ser recompensats, on no hi hagi cap condemna. Romans 14:10; 2 Corintis 5:10).

Tenint en compte el que va anunciar l'apòstol Pau: "Per tant, ara no hi ha cap condemna ..." (Romans 8: 1), és evident que el nou home en Crist és beneït.

"Així David també declara beneït l'home a qui Déu imputa la justícia sense obres, dient" (Romanos 4 i 8).

A aquells que creuen en Crist se'ls ha perdonat els pecats,

els seus pecats coberts, és a dir, Déu no els imputa el pecat. Ara, si és així, com és possible que el cristià sigui encara un home “lamentable”, “maleït”?

Si no hi ha cap condemna a aquells que es troben en Crist, és poc probable que l'apòstol Pau fes la declaració “maleït que sóc” sobre la seva nova condició en Crist, sinó sobre la seva antiga condició.

Nova criatura

Tenint en compte que no hi ha cap condemna als que estan en Crist Jesús.

Què és ser en Crist?

Com estar en Crist?

Quina és la realitat dels que estan en Crist?

L'apòstol Pau va escriure als cristians de Corint la següent declaració:

“Si algú està en Crist, és una nova criatura; les coses velles han mort; Heus aquí, totes les coses són noves ” (2 Corintis 5:17).

Nova criatura: per definició, qui és en Crist és una nova criatura;

Nou naixement: només és possible en Crist aquells que van néixer de nou a través de la llavor incorruptible, que és la paraula de Déu;

Realitat: les coses antigues han mort i tot ha esdevingut nou.

Quan llegim, no hi ha cap condemna per als qui es troben en Crist Jesús, implica no condemnar la nova criatura engendrada

segons la paraula de veritat, a viure nova existència i realitat: totes noves!

Compareu:

“Si algú està en Crist, és una nova criatura; les coses velles han mort; Heus aquí, totes les coses són noves ” (2 Corintis 5:17);

“Per tant, ara no hi ha cap condemna a aquells que es troben en Crist Jesús, que no caminen després de la carn, sinó després de l'Esperit” (Romanos 8: 1).

A partir d'aquests dos versos, es conclou que “ser una nova criatura” és ser “estar en Crist”, i viceversa. Per als que estan en Crist, no hi ha condemna. Per a la nova criatura (la que és a Crist), no hi ha cap condemna.

La part b dels dos versos tracta el mateix tema. Les “coses velles” que han passat es refereixen a “caminar després de la carn”, de la mateixa manera que “caminar després de l'esperit” es refereix a “tot allò que ha esdevingut nou”.

Carnaval vers Esperit

Per continuar amb l'exposició, primer cal definir què és “carn” i què és “esperit” en aquest context, per a una bona lectura i comprensió segura dels romans el capítol 8 depèn d'aquesta definició.

La primera vegada que l'apòstol Pau utilitza el terme carn va ser en relació amb Jesús, per demostrar que Ell és la llavor promesa de Déu a David (2 Samuel 7:14), la paraula feta carn (Joan 1:14).

“Pel que fa al seu Fill, que va néixer de la llavor de David després de la carn” (Romans 1: 3).

El terme grec “σάρκα” (sarx), traduït per “carn” es va utilitzar per demostrar que Jesucrist és del llinatge de David, a través del vincle de sang que va ser concebut per la Mare de Déu.

El mateix terme s'utilitza al capítol 2:

“Perquè no és un jueu a l'exterior ni la seva circumcisió és externa en la carn”. (Romanos 2:28).

En aquest verset, l'apòstol utilitza el terme per referir-se a la marca de circumcisió que els jueus porten a causa del signe que Déu va donar a Abraham (Gènesi 17: 10-13).

“I l'home circumdicat, la carn del prepuci no es circumcideix, aquesta ànima serà tallada del seu poble; Ell ha trencat el meu pacte. ” (Gènesi 14:14).

A més, l'apòstol Pau al·ludeix a la humanitat amb el terme “carn”:

“Per tant, cap obra de la llei no es justificarà davant de la seva carn; perquè la llei és el coneixement del pecat” (Romanos 3:20).

Després de citar els Salms i els profetes (Romanos 3: 10-18), l'apòstol Pau destaca que “cap” carn no es justifica a través de les obres de la llei, és a dir, a través de les obres de la llei, ni jueus ni grecs no poden ser justificats.

El següent ús del terme carn es fa en relació amb el pare Abraham:

“Què direm, després d'haver assolit Abraham el nostre pare segons la carn?” (Romanes 4.1).

El terme s'utilitza en el sentit de descendència, perquè segons la carn Abraham és pare dels jueus (Joan 8:37).

L'apòstol dels gentils evidencia que Abraham no aconseguia res

segons la llei, perquè si no fos per la promesa que seria hereu del món, quan rebés el segell de la justícia de la fe en la circumscripció, no seria el pare de tots que creuen (Romans 4: 10-13).

Si no fos per la paraula de Déu donada lliurement a Abraham, seria com altres homes. Però, mitjançant la paraula de fe, Abraham creia, la seva creença en la paraula de Déu és la causa de la justificació.

“Ell el va treure fora i li va dir: Mira ara al cel i compta les estrelles, si no els pots contar. I ell li digué: Així serà la vostra llavor. I va creure en el Senyor i la va comptar amb rectitud ”(Gènesi 15: 5-6).

La connotació del terme “carn” és més complexa al capítol 6:

“Parlo com a home per la debilitat de la teva carn; perquè a mesura que vau presentar els vostres membres per servir la brutícia i el mal a la maldat, presenteu ara els vostres membres perquè serveixin la justícia per a la santificació ”(Romanes 6:19).

L'apòstol invoca l'institut de l'esclavitud per demostrar la condició de l'home sota el pecat i la justícia i, després, posa l'accent en la necessitat d'argumentació: parlo com a home per la fragilitat de la carn dels interlocutors.

“Ἀνθρωπινον λεγω δια την ασθενειαν της σαρκος υμων” Textus
Receptus de Scrivener (1894).

“en termes humans parlo per la feblesa [3] de la vostra carn”:
portuguès grec interlinear del Nou Testament, SBB.

El pronom possessiu ὑμῶν es troba en el genitiu i ve en la segona persona del plural per demostrar la fragilitat de la carn dels interlocutors.

L'apòstol es refereix al cos fet de matèria orgànica?

Als desitjos i anhels humans?

Preguntes com l'ètica moral i el caràcter?

No! L'apòstol destacava com de fràgil l'argument humà basat en descendir de la carn d'Abraham.

L'argument que va dir l'apòstol Pau era habitual que els jueus es presentessin quan s'enfrontessin per l'evangeli:

“Els li respongueren: Som la llavor d'Abraham i mai servim a cap home; com dius, sereu lliures? ” (Joan 8:33), o;

“Els van respondre i li van dir: Abraham és el nostre pare” (Joan 8:39).

La fragilitat al comentari diu dels que van fer la seva salvació de la seva carn, és a dir, la seva força:

“Així diu el Senyor, maleït és l'home que confia en l'home i fa carn del seu braç i que aparta el seu cor del Senyor!” (Jeremies 17: 5).

En aquest sentit, el terme “carn” evidenciava l'essència de la doctrina jueva, i les falsificacions de les exposicions paulines, unides amb el pensament filosòfic grec, van donar lloc al docetisme.

Docetisme actual del pensament herètic on el cos de Jesucrist només era una il·lusió i la seva crucifixió només hauria estat aparent, ja que van entendre que la matèria orgànica estava essencialment corrompuda.

El docetisme deriva d'un cert corrent gnòstic que creu que el món material és malvat i corrupte, i en un intent de conciliar l'Escriptura amb la filosofia grega, van afirmar que Jesús era un espectre d'aspecte humà, però no tenia ni carn ni sang.

“Per molts enganys han vingut al món que no confessen que Jesucrist va venir en la carn. Aquest és l'enganyador i

l'anticristo " (2 Joan 1,7).

El capítol 7 es troba al següent ús del terme "carn":

"Per quan érem a la carn, les passions dels pecats, que són per la llei, van fer que els nostres membres donessin fruit a la mort." (Romans 7,5).

En aquest vers, l'apòstol Pau fa ús del terme "carn" per anomenar la doctrina jueva, demostrant que en un temps passat tant ell com els seus interlocutors estaven en la carn. A més, l'apòstol Pau destaca categòricament que els cristians ja no eren en la carn sinó en l'esperit:

"Però no esteu en la carn, sinó en l'Esperit, si l'Esperit de Déu habita en vosaltres. Però si algú no té l'Esperit de Crist, no és el seu. " (Romans 8,9).

L'èmfasi de l'apòstol dels gentils es va centrar en els cristians convertits entre els jueus, a diferència del plantejament dels cristians de les regions de Galatia, que es van convertir entre els gentils:

"Només volia saber-ho de vosaltres: heu rebut l'Esperit per les obres de la llei o per la predicació de la fe? Ets tan ximple que, començant per l'Esperit, acabes ara amb la carn? " (Gàlates 3: 2-3).

Mentre que els cristians de Galàcia havien començat a servir Déu segons l'evangeli (esperit), ara, a causa d'una fascinació (Gàlates 3.1), venien a la doctrina ju Cristiana que serveix a Déu per novetat de la ment, no a través de la vellesa de la carta (Romans 7: 7).

L'evangeli és contrari a la "llei", de la mateixa manera que, respectivament, la "novetat de la ment" disputa la "vellesa de la lletra", o la "predicació de la fe" s'oposa a les "obres de la llei" o a "l'esperit" al contrari de la 'carn'.

Tornant al vers 1 del capítol 8 de l'Epístola als romans, és

cert que els que estan en Crist són criatures noves lliures de condemna, perquè no caminen segons els preceptes de la llei, sinó segons la veritat de l'evangeli (esperit).

La paraula grega πνεῦμα (pneuma), traduïda per esperit, en aquest context fa referència a l'evangeli de Crist.

A causa d'aquesta veritat, l'apòstol Pau va declarar que era ministre del 111-un Nou Testament, és a dir, de l'esperit.

“Qui també ens va fer poder ser ministres d'un nou testament, no de la carta, sinó de l'esperit; perquè la carta mata i l'esperit dóna vida. ” (2 Corintis 3: 6).

El verset anterior evidencia l' "esperit" i la "lletra" de l'oposició, presentant l'esperit com a Nou Testament, i la llei com a lletra, perquè estava en pedra (2 Corintis 3: 7).

La llei es presenta com el ministeri de la mort, que s'oposa a l'evangeli, que és el ministeri de l'esperit (2 Corintis 3: 7-8).

Per tant, l' "esperit" i la "carta" de l'oposició, perquè l'evangeli s'accelera mentre la llei mata.

[1] “3563, probablement nous de l'arrel de 1097; TDNT – 4: 951.636; 1) la ment, incloses també les facultats de percebre i comprendre, així com la capacitat de sentir, jutjar, determinar 1a) facultats mentals, entenent 1b) la raó en el sentit més estret, com la capacitat de veritat espiritual, els poders superiors de l'ànima, la capacitat de percebre les coses divines, de reconèixer la bondat i d'odiar el mal 1c) el poder de reflexionar i jutjar de forma sòbria, tranquil·la i imparcial 2) una manera particular de pensar i jutjar, és a dir, pensaments, sentiments, propòsits, desitjos Sinònims. vegeu l'entrada 5917 ” Diccionari fort de la Bíblia.

[2] “3551 nombres de la paraula primordial nemo (paqueteria,

especialment menjar o pastura per a animals); TDNT – 4: 1022.646; 1) qualsevol cosa establerta, qualsevol cosa rebuda per l'ús, la costum, la llei, la comanda 1a) de qualsevol llei 1a1) una llei o norma que produeixi un estat aprovat per Déu 1a1a) per observació d'allò aprovat per Déu 1a2) d'un precepte o ordre 1a3) la regla d'acció prescrita per la raó 1b) de la llei mosaica, i fent referència, segons el context, al volum de la llei o al seu contingut 1c) la religió cristiana: la llei que requereix fe, la instrucció moral donada per Crist, esp. precepte amor 1d) el nom de la part més important (el Pentateuc) s'utilitza per a la col·lecció completa dels llibres sagrats dels Sinònims AT, vegeu l'entrada 5918 “ Diccionari bíblic Strong.

[3] “769 ἀσθενεῖα *astheneia* de 772; TDNT – 1: 490,83; nf 1) falta de força, debilitat, debilitat 1a) del cos 1a1) la seva debilitat natural i debilitat 1a2) debilitat sanitària o malaltia 1b) de l'ànima 1b1) falta de força i capacitat necessària a 1b1a) per entendre alguna cosa 1b1b) per fer coses fantàstiques i gloriós 1b1c) suprimir els desitjos corruptes 1b1d) suportar afliccions i preocupacions ” Diccionari fort de la Bíblia.